

DE AAL

MEI 1982

ANARCHISTIESE PROPAGANDA VAN DE

ARNHEMSE ANARCHISTIESE LINIE

50 CENT

Voorwoord

Dit blaadje (dat onregelmatig gaat verschijnen) is bedoeld om de vrije-socialistische propaganda in Arnhem te stimuleren. In dit blad wordt propaganda gemaakt voor de libertaire theorieën. Juist omdat wij vinden dat de revolutie slechts dan bevrijdend kan zijn als zij streeft naar de anarchie.

Uit de geschiedenis is maar al te vaak lering te trekken dat daar, waar de anarchistiese propaganda te kort schoot of in het geheel niet aanwezig was, de revolutie van het volk via een diktatuur van het proletariaat afleed naar een diktatuur over het proletariaat. Het artikel op pagina 4 verhaalt over de tekortkomingen van de anarchistiese propaganda tijdens de russiese revolutie (en vooral de aanloop tot de revolutie). Dat artikel onderstreept daarmee het belang van de propaganda.

Voor alle duidelijkheid: dit blad is geen nieuwsbrief en ook niet als zodanig bedoeld. Het is een podium voor de anarchistiese propaganda en zo je wilt voor de anarchistiese discussie in (en rond) Arnhem.

Tot slot nog dit:

de bedoeling van de Arnhemse Anarchistiese Linie is niet om een anarchistiese organisatie of overleg op te bouwen. Integendeel, de AAL pleit ervoor dat anarchisten en anarchistiese ideeën zich verspreiden binnen bestaande groeperingen, partijen en vakbonden.

Daarnaast hoopt de AAL op ontzettend veel kopy en geldelijke steun.

deARNHEMSEANARCHISTIESELINIE

DE AAL 30

DE AAL 30

ANARCHISTIESE PROPAGANDA VAN DE

ARNHEMSE ANARCHISTIESE LINIE

20 CENT

Weiger Werk

Een leus die in de nederlandse taal gebezigd wordt is 'wie niet werkt zal niet eten'. Deze idiote uitspraak komt direkt voort uit de kalvinistische arbeidsmoraal. Ook de sociaal-demokratie heeft zich een soortgelijke arbeidsmoraal aangemeten. Zo kun je in een FNV-nota(1) de volgende verschrikkingen lezen:

"iedereen heeft de plicht om -naar vermogen- een produktieve bijdrage te leveren aan het functioneren van de samenleving." en

"inkomen moet eerst verdiend worden. Het nationale inkomen is een produkt van arbeid."

Kalvinisten en sociaal-demokraten gaan hand in hand bij de verdediging van het kapitalisme en dat alles onder de leus 'arbeid maakt vrij'

jongerentewerkstelling

Het laatste pvda-plan wekt veel verzet. Het banenplan van den Uyl en de jongerentewerkstelling van van der Louw.

In eerste instantie -zegt de pvda staatssekretaris- moeten jonge werklozen dit werk vrijwillig doen. Bij weigering is enige dwang niet uitgesloten.

Die vrijwilligheid is dus niet meer als een arbeidsplicht: jongeren moeten leren werken, zich leren aanpassen aan een maatschappij die ze niet willen, leren wat het is om je leven lang loonslaaf te zijn.

Neem en eet

Met de huidige stand van techniek zou er volstaan kunnen worden met een 3-urige werkdag voor iedereen. 'Neem en eet, want de pakhuizen liggen vol' schreef Piet Kooyman tijdens de crisis van de jaren dertig.

RECHT OP ARBEID = RECHT OP UITBUITING

Recht op arbeid eisen is recht op uitbuiting eisen, als je daarbij niet tegelijkertijd eist dat de bedrijven in eigen beheer worden genomen en er geproduceerd wordt naar behoefte. De loonarbeid moet worden afgeschaft, want: niet de winst is de peiler van de kapitalistische maatschappij, maar de loonarbeid brengt de winst voort.

"De bevrijding van de arbeid ligt in de bevrijding van arbeid." (notabene Marx die dat zei!)

STAAKT! JONGEREN STAAKT!

De strijd van de sociaal-demokratie is een defensieve strijd. Men probeert te redden wat er te redden valt, als het kapitalisme maar blijft bestaan!

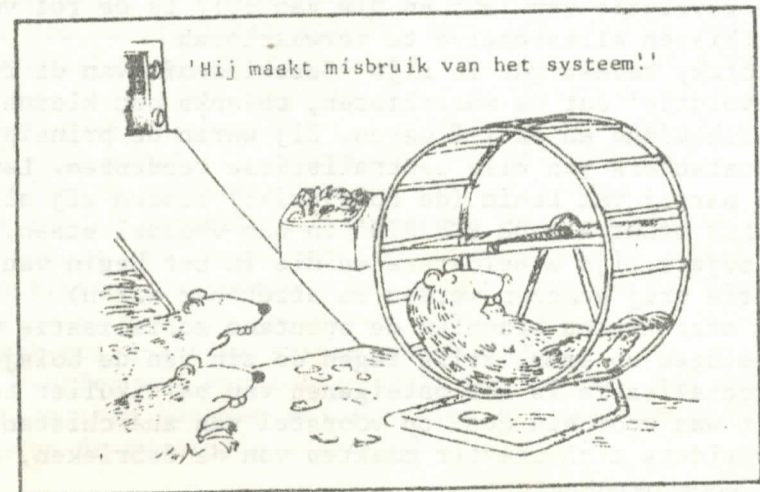
Wij wensen geen kapitalisme: geen vrije-, geen geleide-, en geen staatskapitalisme. Wij eisen arbeid(st)erszelfbestuur. Laten de kapitalisten maar oprotten met de hele sociaaldemokratie erbij.

Gelukkig zijn veel stemgerechtigden het ook oneens met de pvda. Bij de laatste verkiezingen werd deze partij dan ook behoorlijk afgestraft. Veel kiezers kozen voor klein links, maar nog beter: veel kiezers stemden neit. Zij verdomden het om zich nog langer te laten misbruiken voor een schijndemokratie.

Maar bij niet-stemmen alleen blijf je onder de druk van het systeem. Je moet terugknokken.

Als jongeren door van der Louw aan het werk gezet worden moeten zij direkt vanaf de eerste 'werk'dag staken! Bereid je alvast voor op de komende slag. De sociaal-demokraten zullen zich tussen ons en het kapitalisme opstellen. Beiden zullen ten ondergaan door ons verzet.

- (1)fnv-nota 'de maatschappelijke betekenis van arbeid'
(2)'neem en eet' van P.A.Kooyman, verkrijgbaar bij de anarchistiese uitgaven (AU) postbus 1329, Amsterdam.

Anarchisten in Rusland 1905-1921

Welke rol speelden de Russiese anarchisten in het drama waarin een oorspronkelijk libertaire revolutie in het tegendeel werd veranderd? Rusland had nauwelijks libertaire tradities. De russen Bakoenin en Kropotkin waren in het buitenland anarchist geworden. Geen van beide was ooit in het land zelf als anarchist actief geweest. Hun geschriften waren, in elk geval tot aan de revolutie van 1917, in het buitenland verschenen en soms zelfs in een vreemde taal. Slechts een paar uitreksels waren met grote moeite Rusland binnengesmokeld. De hele sociale, socialistiese en revolutionaire opvoeding van de Russen had niets met anarchisme te maken gehad. "Juist integendeel" zegt Voline, "de progressieve Russiese jeugd las uitsluitend literatuur die slechts de staats-socialistiese vorm behandelde."

De anarchisten in Rusland bestond slechts uit een handjevol mensen die nauwelijks georganiseerd waren en een slechte binding met de arbeiders hadden.

Nestor Makhno en Voline waren uitzonderingen. Makhno, die te midden van de massa in de Oekraïne werkte, schreef in zijn 'Memoires' dat het russiese anarchisme "achter de gebeurtenissen aanliep en zelfs dikwijls helemaal afzijdig bleef."

Toch is dit oordeel niet geheel en al rechtvaardig. Tussen de revolutie van 1905 en die van 1917 is de rol van de anarchisten allesbehalve te verwaarlozen.

Trotsky bevestigde in zijn 'Geschiedenis van de russiese revolutie' dat de anarchisten, ondanks hun kleine aantal, vasthoudend en actief waren. Zij waren de principiële tegenstanders van alle centralistiese tendenzen. Lang voor de partij van Lenin (de bolsjewiki) hadden zij al de leus 'ALLE MACHT AAN DE SOVJETS' in hun vaandel staan.

(Sovjets zijn arbeidersraden die in het begin van de revolutie vrij gekozen werden en afzetbaar waren)

De anarchisten brachten de spontane socialisatie van de woningen op gang, zelfs tegen de zin van de bolsjewiki.

(socialisatie is het onteigenen van partikulier bezit)

Het was voor een deel op voorstel van anarchisten dat de arbeiders zich meester maakten van de fabrieken, zelfs al voor oktober 1917.

Anarchisten vochten in de voorste gelederen tegen de Tsaristische legers. Vooral in het regiment van Dvinsk, dat onder bevel van oude-anarchisten als Gratchow en Fedetow de kontra-revolutionaire kadetten versloeg. Het parlement (de konstituerende vergadering) werd uiteengejaagd door de detachement van de anarchist Anatole Gelezniakow. De bolsjewiki konden niet anders doen dan deze daad achteraf goed te keuren.

In iedere stad van enige omvang ^{werden door} anarchisten, tijdens de revolutiedagen, kranten, tijdschriften, vlugschriften en brosjures verspreid.

Het gehoor van de anarchisten werd groter naarmate de revolutie een tegen de massa gerichte wending kreeg.

Op 6 april 1918 schreef een Franse kapitein, Jacques Sadoul, in een rapport: "De anarchistiese partij is de meest actieve en strijdbare oppositiegroep en misschien ook wel de meest populaire (...) De bolsjewiki maken zich ongerust."

Volgens Voline "staat voor de bolsjewistiese autoriteit het toestaan van anarchistiese propaganda gelijk aan zelfmoord. Zij deden hun uiterste best, eerst om die te belemmeren, daarna om hem te verbieden en gingen er tenslotte toe over met brutaal geweld elke uiting van libertaire ideeën de kop in te drukken."

Zo werden in de nacht van 12 april 1918 vijftientig door anarchisten bezette huizen in Moskou door gewapende rode gardisten ontruimd. De anarchisten, die van mening waren dat zij door de tsaargetrouwe witte gardisten werden overvallen, openden het vuur. Daarop gingen, nog steeds volgens Voline, "de autoriteiten spoedig over tot hardere maatregelen: gevangenneming, buiten de wet verklaring, ter dood veroordeling. Vier jaar lang hield dit konflikt de bolsjewistiese machtheebers bezig (...) totdat de libertaire stroming in 1921 manu militari defenitief verpletterd werd."

Manu militari betekent: met de militaire hand, waarmee ik dit gedeelte uit het boek 'Het Anarchisme' van Daniel Guérin wil beeindigen. Ik draag deze dan ook op aan alle ontelbare anarchisten, met grote namen en de nog talrijkere naamlozen die gestorven zijn in de strijd voor een werkelijk vrije-socialistiese samenleving.

Soms werden zij vernietigd door het verraad van andere revolutionairen waarmee zij schouder aan schouder op de barrikades de revolutie ontketenden.

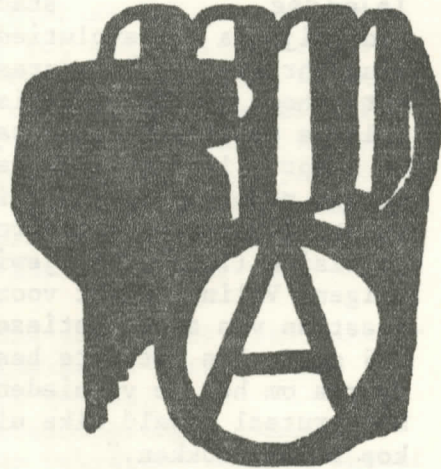
Centraal in de theorie van het anarchisme staan de waarde en de waardigheid van het menselijk individu. Juist door het individu centraal te stellen onderscheidt het anarchisme zich van het liberalisme, de sociaal-democratie en het marxisme. Laatstgenoemde theorieën gaan slechts van massa's uit en zien het individu als een vervangbaar deel van die massa's. Het anarchisme ziet de massa als optelsom van alle individuen. Je zou de massa kunnen beschouwen als een abstraktie van de individuele, maar concrete mensen. Het individu is concreet, wanneer je het alleen als deel van een abstrakte massa ziet ga je van ieder individu ook een abstrakt individu maken: geen mens meer, maar een ding.

De mens is een sociaal wezen. Hij kan niet zonder zijn medemens. Hij is (en voelt zich) pas mens als de mensen om hem heen hem als zodanig erkennen. Een mens, die te midden van dieren leeft kan door dese dieren niet als mens erkend worden. Wanneer je er dieper over nadenkt, betekent dit ook: een slavendrijver is geen mens, want hij kan door zijn slaven niet als zodanig erkend worden. Ook de slaven zijn geen mens, maar slaaf, omdat de slavendrijver hen só en niet anders erkent. Een generaal of een directeur is geen mens, omdat zijn ondergeschikten hem als generaal of directeur zien. Die ondergeschikten zijn slechts ondergeschikten en van hen wordt verwacht dat ze zich als ondergeschikten gedragen, niet als mensen.

Een mens is pas mens, als hij door zijn medemens als gelijke erkend wordt. Daarvoor moeten alle mensen gelijk zijn, dus: hiërarchische structuren zijn uit den boze. Vandaar het anti-autoritaire karakter van het anarchisme.

Een zaak die hiermee samenhangt, is de vraag: waarom leven wij op aarde? Niet, om ons allendig te voelen! Ons hele leven is juist gericht op het bereiken van het geluk.

Gelukkig kan de mens pas zijn wanneer niemand hem kan onderdrukken of kan dwingen tot het leiden van een ongelukkig leven. Dus wanneer alle mensen in gelijkheid met elkaar leven. Anders gezegd: ik ben niet gelukkig en kan niet gelukkig zijn, wanneer iemand anders ongelukkig is.

In dese gelijkheid en in dit geluk is juist de vrijheid gelegen. Ik ben pas vrij, wanneer alle mensen om me heen, mannen vrouwen en kinderen, van welk ras dan ook, even vrij zijn als ik.

Mijn vrijheid gaat dan ook niet, zoals het liberalisme doet voorkomen, ten koste van de vrijheid van een ander, maar is daar juist afhankelijk van. Een slaaf is niet vrij, maar gebonden aan zijn meester. Maar die meester is ook niet vrij, ook hij is aan zijn slaven gebonden. Zonder slaven was hij geen meester, was hij een niemand. Vrijheid is ten eerste gebonden aan het begrip mens zijn, als mens erkend worden, dus als gelijke erkend worden. Vrijheid zonder gelijkheid is geen vrijheid, maar dwang en despotisme. In het "socialistische" Rusland is vrijheid onmogelijk, omdat daar geen gelijkheid heerst. De partijen zijn - om met George Orwell te spreken - "meer gelijk" dan de andere burgers. Het anarchisme verwierpt dan ook alle maatschappijvormen, die de vrijheid prediken, maar de ongelijk-

Gen anarchistiese praktijk,

zonder anarchistiese theorie.....

Wie zich wil verdiepen in de anarchistiese literatuur, zal niet weten waar aan te vangen. Er is al zoveel geschreven: grote werken, kleinere, geschiedenissen en essays. En nog steeds is er te weinig over bijv, de anarchistiese geschiedenis in Nederland geschreven.

Voor hen die meer willen weten over anarchisme volgt hieronder een literatuur opgave. We kozen daarvoor gemakkelijk toegankelijke boekjes uit. Allen hebben een eigen literatuuropgave opgenomen.

Zo kan je, door het lezen van een paar boekjes, steeds verder duiken in de stroom van anarchistiese liteatuur. Een avontuurlijke stroom, vol van verrassingen, herkenningen en verwondering.

We wensen je een prettig leesavontuur toe en hopen dat je, geïnspireerd door de libertaire ideeën, samen met ons gaat strijden voor een libertair-socialisme- leve de anarchie!

- Alexander Berkman, ABC van het Anarchisme (uitg. Spreeuw, gent 1980)
- Anton Constandse, Anarchisme van de daad (pamflet groningen 1975)
- d.Guérin, Het Anarchisme (v.Gennep Amsterdam 1979)
- F.D.Nieuwenhuis, van Christen tot Anarchist
- A.de Jong, Ferdinand Domela Nieuwenhuis (Anarchistiese Uitgaven A'dam)
- nog meer van Anton Constandse:

-Grondslagen van het Anarchisme (pamflet Groningen)

-Anarchisme, inspiratiebron tot vrijheid (Meulenhoff1981)

De Organisatie van Roermondse Anarchisten (ORA) heeft een brosjure uitgegeven: 'Anarchisme scholingsteksten' (Hipoprint, Leeuwarden, 1082-5e druk)

Wie op de hoogte wil blijven van de aktualiteit kan zich abonneren op het anarchisties maandblad bij uitstek: de Vrije minimaal 25,- op giro 869125 tnv. adm. de Vrije, Mozartstraat 248, 7604 gx Almelo.

In het volgende nummer volgt nog meer literatuuropgave en adressen van ondermeer de AS en het ASSW (Anarchisties StapelStencilWerk).

doeg.

heid in stand houden. Sterker nog, het anarchisme gelooft dat het niet alleen mogelijk, maar zelfs noodzakelijk is naar een maatschappijerna te streven, waar vrijheid en gelijkheid hand in hand gaan. Als voorwaarde om de mens mens te laten worden. En om te kunnen komen tot een gelukkig leven met alle mensen over de hele wereld.

ANARCHISTISCHE MAATSCHAPPLIJKEIT

e leven 'n dese maatschappij een ongelukkig leven. Wie zegt, dat hij sich wel gelukkig voelt, liegt, want zijn geluk gaat in dese maatschappij altijd ten koste van andermans geluk. Iedereen weet of sou moeten weten, lat onse welvaart tot stand is gekomen ten koste van de welvaart in de derde wereld. En nog dagelijks so tot stand komt.

Iets anders is dat alle rijkdommen op dese aarde, die de mens tot stand heeft gebracht, geproduceerd zijn door arbeiders. Gebouwen, wagen, elektriciteit, voedingsmiddelen, kleding, vervoersmiddelen, noer war opt se zijn alle door arbeiders gemaakt. De arbeiders plukken echter niet zelf de vruchten van hun arbeid. Ze werken

vaak onder mens-onwaardige omstandigheden. Ze beslissen niet zelf over hoe se produceren, wrt, waarom, voor wie en hoeveel. Het wrt lt allemaal voor hun beslist door managers, commissarissen, aandeelhouders en eigenaren van bedrijven. Desen op hun beurt laten sich leiden door de ontwikkelingen op de internationale financieel-ekonomiee markt. Een markt die naar kapitalisties model is ingericht. Die niet is afgestemd op het produceren al naar de bestaande behoeften, maar louter en alleen op het maken van winst. Bovendien beslist het leidinggevend kader in de bedrijven onder welke omstandigheden de arbeiders moeten werken, leven en wonen. Dit is een situatie, die anarchisten afwijzen. Willen we als mensen in vrijheid aan ons geluk werken, dan moeten op de eerste plaats sij, die voor de produktie zorgen, zelf kunnen beslissen over hun werk-, leef- en woonsituatie. Anarchisten zijn daarom allereerst tegen de privateigendom aan produktiemiddelen, anders gezegd: tegen het feit, dat een kleine minderheid alle industrieën, banken, verzekeringsinstellingen, dienstverlenende bedrijven ens. in besit heeft, terwijl de grote meerderheid als loonslaaf in dienst is van de kleine minderheid. Waarbij die minderheid kan beschikken over het toer

de arbeiders geproduceerde kapitaal. En arbeiders kan ontstaan wanneer het de eigenaren so uitkomt.

Anarchisten zijn voor het zelfbeheer van de industrieën door de arbeiders. Vanuit dit arbeiderszelfbestuur kan de maatschappij democraties worden opgebouwd in een federatief orgaan, dat samen met een federatie van democraties gevormde konsumentenraden de huidige staat moet vervangen. Om zover te komen zullen de arbeiders zich moeten organiseren. Niet zoals nu in vakbonden of politieke partijen. Maar in zelfstandige, dat wil zeggen onafhankelijke en niet aan politieke partijen gebonden fabriekskomitees, die in de strijd voor een menswaardig bestaan geleidelijk aan tot zelf-beherende arbeidersraden worden.

Anarchisten wijzen erop, dat een nieuwe maatschappij democraties moet en kan zijn. Met democraties bedoelen zij: georganiseerd van beneden naar boven en niet, zoals nu onder parlementaire verhoudingen, andersom. Anarchisten zijn voorstander van de direkte democratie, dat is: direkte kiesbaarheid van afgevaardigden, maar óók direkte afzetbaarheid. Zulke bevordert de controle, die de basis op de uitvoerende organen kan uitoefenen.

Anarchisten zijn tegenstander van de parlementaire democratie, omdat die tot stand komt danksij (of ondanks, hoe je het maar bekijkt) een gebrek aan informatie en controle aan de basis, en omdat er geen afsettings-procedure mogelijk is. Op de tweede plaats heeft het parlement tegenover de oppersmachtige kapitaalverschaffers en dito-eigenaren toch niks te vertellen, en is dus in feite een wassen neus.

Anarchisten zijn ook tegen de staat, omdat de staat de huidige hiërarchische structuren kunstmatig in stand houdt en daarmee het kapitalisme verdedigt en de ongelijkheid groter maakt. De staat is de grootste vijand van de vrijheid en van de gelijkheid en dient dus opgeruimd te worden. Daarvoor in de plaats moet een federatie komen van democraties gekozen organen

met uitvoerende bevoegdheden in wijken, industrieën, enz.

Anarchisten zijn ook tegen politieke partijen, omdat die naar het voorbeeld van de staat hiërarchies georganiseerd zijn. Ook staan ze de direkte organisatie van arbeiders, boeren, studerende, vrouwen en minderderheidsgroepen in de weg. Ze proberen alle verzet via de partijstructuur in de staatsorganen te kanaliseren. Anarchisten stellen de direkte machtsvorming aan de basis voorop en niet de parlementaire aktie. Alle politiek is immers machtspolitiek, en macht vormt je aan de basis, niet in het parlement. Bovendien hebben we het parlement en de andere staatsorganen niet nodig om tot veranderingen te komen. We kunnen slechts op eigen kracht en organisatie vertrouwen. Ook al, omdat niemand beter dan de groep waar het om gaat weet, hoe haar belangen het beste verdedigd kunnen worden. Beter dan welke partij of kommissie dan ook. Die laten zich - als het erop aan komt - door allerlei oncontroleerbare en oneigenlijke belangen leiden, vooral dan de belangen van de kommissie-, raads- en parlementsliden zelf!

ORGANISATIE

Anarchisten verwijten kommunisten en sociaaldemokraten, dat ze in plaats van de oude burgerlijke kerk een nieuwe linkse kerk aan het opbouwen zijn. Een kerk die in wezen niet verschilt van de bestaande. Anarchisten wijzen erop, dat het vechten voor een vrije en democratische maatschappij alleen maar kan vanuit een organisatievorm, die zelf vrij en democratisch is. De zelf-organisatie van de onderdrukten biedt hiervoor betere garanties dan de autoritaire structuur van een partij.

ANARCHISME IS GEEN TERRORISME

Een van de voornaamste uitgangspunten waarop het anarchisme zich baseert, is de eenheid in de doel-middelenrelatie. Eenvoudiger uitgedrukt: het middel, waarvan je gebruik maakt om het doel te gebruiken, moet wezenlijk overeenstemmen met het doel. Voor anarchisten gaat het gezegde: "het doel heiligt de middelen", niet op. Het doel is een op vrijheid door gelijkheid berustende, van onder naa. oeven georganiseerde maatschappij van zelfstandige produktie- en konsumptie-eenheden, die zich plaatselijk, regionaal, nationaal en internationaal organiseren in een federatieve associatie.

Om dit doel te bereiken moeten de hedendaagse revolutionaire anarchisten en hun organisaties middelen gebruiken die de kern van het gestelde ideaal reeds in zich dragen. Zij organiseren zich op basis van autonomie, decentralisatie en federalisatie. In elk middel om een gesteld doel te bereiken moeten de wezenlijke fundamentele van dit doel gewaarborgd zijn.

Het anarchisme stelt een maatschappij zonder geweld voor. Wezenlijk voor een liberale groep is dan ook een niet op militaire leest geschiedde organisatie. Pacifisme en anarchisme hebben daarom ook overeenkomsten, die niet verontachtzaamd mogen worden.

Nu zijn er uiteraard situaties denkbaar, waarin gewapende strijd tegen onderdrukkers geboden is. Maar ook in deze situaties moet de doel -

middelenrelatie een uitgangspunt blijven. Indien door ons, anarchisten, verzet geboden moet worden, dan kan dat onder de zwart-rode vlag alleen met de overduidelijke steun van een groot deel der bevolking geschieden. Dit verzet leidt bovendien geen autonoom bestaan, maar is ondergeschikt aan de beslissingsbevoegdheid van regionale basisgroepen, en kost daar ook uit voort.

De strategie van de Rode Arme Fraktion (RAF) en van de Rode Brigades staat ver van het anarchisme af. Hier is immers niet de bevolking bezig met de opbouw van een nieuwe maatschappij, maar probeert een kleine groep intellectuelen de staat tot fascistiese terreur te provoceren.

De dadendrang van de RAF en de Rode Brigades heeft veelmeer iets te maken met revolutionair ongeduld.

Er is een bekende uitspraak van Bakoenin, die we in dit verband niet onvermeld laten: "Iedereen, man of vrouw, jong of oud, wordt slechts door eigen ervaring wijs, NOOIT door de ervaring van anderen." Iemand, die allerlei ervaringen opdoet als activist voor het socialisme, is maar al te vlug geneigd te denken dat de massa dieselde ervaringen heeft. Het stelt veel activisten diep teleur te ontdekken dat zulke meestal niet het geval is. Een aantal aktieven knapt den af, anderen gaan denken dat zij als "intellectuele voorhoede" leiding moeten geven aan de strijd van de arbeiders. Zij vervallen al snel in dogmatische voorhoedepartij-denken, in het marxisme-leninisme. Weer anderen gaan denken dat gewapende strijd de enige weg naar de revolutie is. Zij vervangen de massa-beweging door geweldadige akties van een klein groepje diehards.

Het enige gevolg hiervan is, dat de massa van de bevolking meer van dese groepjes vervreemd raakt dan van haar kapitalistische uitbuiters.

Halverwege de vorige eeuw was het de socialist Blanqui, die als eerste een organisatie-model bedacht om de staatsmacht te doen wankelen. Hij vond de massa der arbeiders te dwe om uit zichzelf de weg naar het socialisme te vinden. Een kleine groep beroepsrevolutionairen moest door terreurdaden de staat in staat van ontbinding brengen en daarop een arbeidersvriendelijke diktatuur instellen. Lenin heeft in feite meer met Blanqui gemeen dan met Marx, die het "Blanquisme" afvees. Marx wees erop dat een revolutie die niet het werk van de arbeiders zelf is, tot mislukken gedoemd is. En daar helpt geen nog zo vastberaden voorhoede iets aan.

Gewapend verzet is pas mogelijk, als dit door een groot deel van een zich revolutionerende bevolking gedragen wordt. Dit gewapende verzet dient in dat geval seer beslist ondergeschikt te zijn aan de werkelijke revolutionaire organisaties en daaruit direkt voort te komen.

Tenslotte is er nog een laatste toelichting noodzakelijk op het ontstaan van geweldadige groepen in Europa en de U.S.A. We leven in een konsumptie-maatschappij. Je gooit een gulden in een automaat, je duwt op een knopje en het gewenste kleinood is in je besit. Of je neemt een lening op bij een bank en reeds staat daar de glimmende eend voor de deur. Gemakkelijk ontstaat so de mentaliteit van de direkte behoeftebevreddiging; in tegenstelling tot vroeger wordt er niet meer langdurig gewerkt en gespaard, voordat men in zijn behoeften kan voorzien. Vroeger leerde men elke behoefte uit te stellen tot haar realisatie mogelijk was. Nu kunnen veel behoeften direkt bevredigd worden.

De mentaliteit die so ontstaat, is er een van ongeduld en egoïsme volgens de slechtste liberale tradities. Licht komt men tot de overtuiging, dat de behoefte aan een socialistiese maatschappij stante pede bevredigd dient te worden. Men gooit er een stel machine-pistolen en handgranaten tegesaem en reeds waant men het rode ochtendgloren in het verschiet. Vergeten wordt, dat het socialisme niet uit een automaat komt, waar je een gulden in gooit en op een knopje duwt. Bvemsin kan het socialisme op afbetaling gerealiseerd worden door bankovervallen en de aankoop van wapens.

Het socialisme vergt werk aan de basis door ontelbare kleine, onbelangrijke mannetjes en vrouwtjes. Die veelal onbekend zullen blijven. Maar in hun omgeving als werkelijke, betrouwbare en controleerbare socialisten bekend staan. Dit is de weg die het anarchisme volgt.

dit artikel is uit "Anarchisme, scholingsteksten" door de organisatie van roermondse anarchisten verkrijgbaar in de linkse boekhandels 10

Central Intelligence Agency

The Central Intelligence Agency may have a career for you

It is not a career for everybody. It is a career for bright men and women with talent, skills, self-reliance and initiative who seek exciting, challenging situations that demand critical on-the-spot decisions.

If you have these diverse attributes and enjoy working with interesting people, you should think about a career with the Central Intelligence Agency.

We provide a career training program, after which you are considered for responsible positions which demand full use of your talents and require periodic foreign residence. You will gain the essential experience to earn membership in an elite group.

Whether just starting out or seeking a career change, your rewards match the challenge. Salary during training may reach \$25,000 depending on qualifications. Initial assignment is in the Washington, DC area. Substantial benefits are provided for overseas service.

SPECIFIC QUALIFICATIONS INCLUDE:

- U.S. citizenship
- A college degree
- The ability to speak or to learn a foreign language
- The ability to communicate with diverse people
- Interest in foreign affairs as shown by foreign travel or residence, academic study, or work experience

Graduate study or military experience is a plus.

To explore a career with us, send your resume referring to the above qualifications. Include your day and evening phone numbers.

Jack A. Compton
Department A, T-3
P.O. Box 1925
Washington, DC 20013

CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY

An Equal Opportunity/Affirmative Action Employer

Nawoord

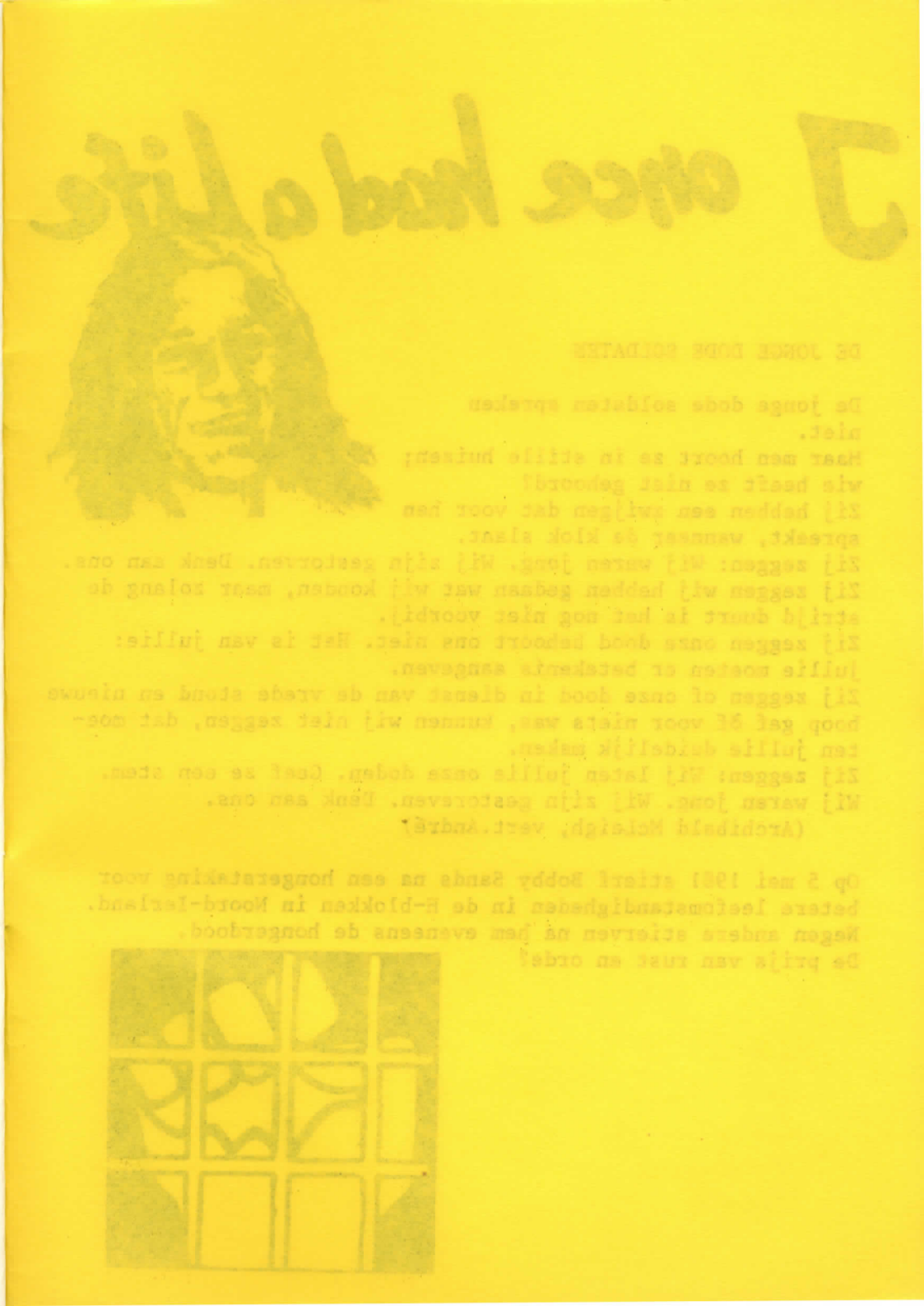
De Arnhemse Anarchistische Linie gaat door. Er zijn grootste plannen om zoveel mogelijk Anarchistische propaganda te verspreiden. Je kunt denken aan meerdere nummers van dit soort, maar ook aan het kolpeteren met tijdschriften als de Vrije, het uitdelen van stencils etcetera. Wil je meehelpen, of heb je kopy, of goeie ideeën stuur die dan op naar het contactadres. Wat de AAL niet doet is akties voeren voor de een of andere zaak. Daar zijn genoeg aktiegroepen en bewegingen voor, waar jou aktieve steun altijd welkom is. Aktiegroepen die hun contactadres kwijt willen kunnen ons een seintje geven. Dan ruimen we daar plaats voor in. Wanneer de AAL nummer 2 verschijnt is nog niet duidelijk. Het is afhankelijk van het geld en de kopy. Een strijdbaar 1 mei feest toegewenst.

de redaktie.

Kopy en andere briefjes sturen aan:

André
Kastanjelaan 14a
Arnhem

Geld voor nog meer propaganda op giro
602615
met bij mededelingen vermeld: de AAL.

I once had a Life

DE JONGE DODE SOLDATEN

De jonge dode soldaten spreken
niet.

Maar men hoort ze in stille huizen;
wie heeft ze niet gehoord?

Zij hebben een zwijgen dat voor hen
spreekt, wanneer de klok slaat.

Zij zeggen: Wij waren jong. Wij zijn gestorven. Denk aan ons.

Zij zeggen wij hebben gedaan wat wij konden, maar zolang de
strijd duurt is het nog niet voorbij.

Zij zeggen onze dood behoort ons niet. Het is van jullie:
jullie moeten er betekenis aangeven.

Zij zeggen of onze dood in dienst van de vrede stond en nieuwe
hoop gaf òf voor niets was; kunnen wij niet zeggen, dat moe-
ten jullie duidelijk maken.

Zij zeggen: Wij laten jullie onze doden. Geef ze een stem.

Wij waren jong. Wij zijn gestoreven. Denk aan ons.

(Archibald McLeigh, vert. André)

Op 5 mei 1981 stierf Bobby Sands na een hongerstaking voor
betere leefomstandigheden in de H-blokken in Noord-Ierland.
Negen andere stierven na hem eveneens de hongerdood.
De prijs van rust en orde?

